

Capitolul 3

Legea și blestemul

Printre multele învățături greșite care s-au strecurat în rândul bisericii creștine și au rămas până astăzi face parte și înțelegerea greșită în ceea ce privește Legea și blestemul. Din păcate aceste teorii omenești se folosesc de capitolul al treilea pentru a arăta faptul că Legea nu mai trebuie ținută și că evidențierea ascultării de Lege este cauzatoare de blestem. Aceiași oameni, în timp ce declară că Legea s-a desființat la cruce, caută să împlinescă acele părți ale Legii pe care le consideră încă valabile. Astfel, sunt ascultate și privite ca valide nouă din cele zece porunci scrise de mâna lui Dumnezeu. Creștinismul de astăzi poartă fără să știe aceleași prejudecăți pe care le-au avut convertiții dintre neamuri față de iudei. O atentă analiză a ceea ce este considerat anulat și a ceea ce este văzut ca fiind încă valabil va arăta că acele porunci care au putut fi percepute ca fiind evreiești au fost considerate anulate la cruce fără se să țină seama de ceea ce are de spus Dumnezeu despre ce s-a anulat la cruce și ce nu.

Epistola către Galateni nu are un caracter anti-iudaic. Scrisoarea lui Pavel, așa cum am văzut în capitolul 2, este o apărare a adevărului biblic că mântuirea se primește numai prin credință și nu se bazează absolut deloc pe faptele Legii, dar acest fapt nu anulează nici măcar o singură parte a acesteia. După cum Hristos a gustat moartea pentru fiecare om, fiecare om care dorește viața veșnică trebuie să aibă experiența personală a vieții, morții și învierii lui Hristos. Hristos în noi înseamnă moartea eului, Hristos în noi înseamnă biruința asupra blestemului Legii, pentru că cine este născut din Dumnezeu poate să împlinescă cerințele Legii. Galateni 2: 20-21 împreună cu Romani 8: 3-4 ne arată că prin Hristos porunca Legii este împlinită în noi și firea pământească este făcută fără putere. Acest adevăr dovedește neprihănirea Legii și justifică dorința lui Dumnezeu ca numai cei neprihăniți să fie mântuiți. Dacă Legea ar fi o greșeală ar fi fost o absurditate ca Hristos să vină în trup omenesc ca să o păzească. Mântuitorul a arătat neprihănirea, dreptatea și sfințenia Legii prin faptul că s-a supus ei. El a făcut aceasta nu doar pentru noi, ci o face acum în noi dacă ne predăm eul Lui. Cei care fac aceasta nu fac „zadarnic harul lui Dumnezeu”. Neprihănirea și nu ascultarea Domnului Hristos ne este atribuită. Mântuitorul, în timp ce oferea iertarea, spunea: „du-te și să nu mai păcătuiești”. El face la fel și în zilele noastre.

Crucificarea lui Hristos este crucificarea eului nostru. Hristos, cel răstignit, era predicat peste tot pe unde apostolul Pavel mergea. Adică Hristos, care face eul să moară. Lipsa de predare totală a oamenilor în fața acestei răstigniri a eului i-a împins să interpreteze greșit Epistola către Galateni și au apărut o serie de idei care nu își au originea în Cuvânt. Hristos răstignit înseamnă reșezarea Legii pe poziția ei de drept și posibilitatea ca porunca Legii să poată fi împlinită în noi (Romani 8: 3-4).

Dar care este legătura dintre Lege și blestem?

Versetul 1:
O, Galateni
nechibzuiți! Cine v-a
fermecat, pe voi,
înaintea ochilor
căroră a fost zugrăvit
Isus Hristos ca
răstignit?

Domnul Hristos răstignit pe cruce reprezintă o realitate plină de semnificație. Dacă vom înțelege de ce a fost El răstignit vom vedea profunzimea acestui fapt. Evanghelia Vechiului și Noului Testament ne spune că El a fost străpuns pentru păcatele noastre, iar pedeapsa care trebuia să cadă peste noi a căzut asupra Sa (Isaia 53: 5, Romani 4: 25, 1 Corinteni 15: 3). Din acest punct de vedere Isus Hristos s-a identificat cu fiecare dintre noi. Evrei 2: 16-17 și 4: 14-16 ne prezintă o altă identificare a Sa cu neamul omenesc pe de o parte și cu fiecare dintre noi pe de alta. Hristos purtând păcatele și pedeapsa noastră pe cruce ne invită să ne facem una cu El în moartea Sa și ne arată că acolo este locul eului nostru. Una cu El pe cruce înseamnă una cu El în viață, adevăr foarte frumos spus prin cuvintele:

„Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului.”

(Romani 6: 6-7)

„Isus Hristos ca răstignit” este baza credinței creștine. Crucea este astfel, nu numai înțelepciunea lui Dumnezeu, ci și puterea de salvare a Creatorului, care oferă putere omenerii aruncate în păcat de neascultarea lui Adam. „Isus Hristos ca răstignit” ne poate feri de o înțelegere greșită a adevărului fundamental. De aceea Pavel a fost așa de mirat că cei care ascultaseră Evanghelia au fost fermecați de alte învățături.

Versetul 2:
Iată numai ce voiesc
să știu de la voi: prin
faptele Legii ați primit
voi Duhul, ori prin
auzirea credinței?

Duhul Sfânt nu s-a coborât peste cei care în firea lor pământească, înțelegând poate sfințenia Legii, au căutat să asculte de cerințele acesteia. Duhul a căzut peste cei care au exercitat credința. Astfel cea de-a treia persoană a Dumnezeirii s-a manifestat atât în viața evreilor cât și a neamurilor, dar numai în aceia care au crezut (Ioan 7: 38-39, Efeseni 1: 13).

„Duhul este cel care dă viață” (Ioan 6: 63); viața vine prin credința în Evanghelia. Vedem încă o dată că rolul Legii nu este acela de a oferi mântuirea, ci de a depune mărturie pentru sau împotriva unui om.

Versetul 3:

Sunteți așa de nechibzuiți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească?

Care este lucrarea pe care o începe cineva prin Duhul? Oare nu lupta împotriva păcatului? De fapt singurele arme împotriva păcatului sunt cele pe care ni le dă Dumnezeu și pe care le primim prin credință. A începe această luptă prin Duhul și a o continua prin firea pământească, adică prin propria noastră putere și prin propriile planuri, nu poate duce decât la eșec.

Dumnezeu care ne-a creat după chipul și asemănarea Sa este singurul care poate să reașeze în noi acele caracteristici pe care le-a primit Adam la creațiune, dar pe care le-a pierdut prin păcat. Hristos, al doilea Adam, aduce în viața celor care cred în EL prezența Duhului care a fost prezent la creațiune. Păcatul nu poate fi învins decât prin lucrarea celei de a treia persoane a Dumnezeirii.

Versetele 4-5:

4. În zadar ați suferit voi atât de mult? Dacă, în adevăr, e în zădar!

5. Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi, le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinței?

Ajutorul pe care Dumnezeu îl dă oamenilor nu este o consecință a faptului că aceștia se străduiesc să păzească poruncile lui Dumnezeu, ci binecuvântarea lui Dumnezeu pentru aceia care prin credință doresc să fie părtași ai ei.

Întrebările din versetele 4 și 5 ne arată că experiența galatenilor fusese reală și frumoasă. Ei au suferit pentru credința lor și în mijlocul lor s-au făcut minuni. Întoarcerea lor la Dumnezeu, marcată de aceste lucruri, certifica faptul că Duhul le fusese dat prin credință. Acum, dând ascultare unora dintre farisei care crezuseră, încercau să-și ducă mântuirea până la capăt prin firea pământească.

Dacă studiem cu atenție religiile lumii, vom observa că religiile păgâne tratează salvarea ca o consecință a faptelor. Doar religia Bibliei este diferită. Din păcate, creștinismul în cea mai mare parte a lui, pune accentul pe ceea ce face omul și nu pe ceea ce poate face Dumnezeu în viața aceluia care crede. La fel ca în păgânism unele aspecte ale vieții de credință sunt văzute ca fiind elemente care produc transformarea caracterului. Astfel, postul, rugăciunea, meditația, studierea Cuvântului și alte elemente, denumite discipline sau exerciții spirituale sunt privite ca un mijloc prin care are loc transformarea omului și nașterea din nou. Ceea ce este surprinzător este faptul că această teorie se găsește până și în cele mai mari denominațiuni creștine, fiind pentru cei cu discernământ spiritual o dovadă a puterii de pătrundere a

păgânismului în creștinism. Să nu uităm că mântuirea prin fapte stă la baza religiei păgâne.

Versetele 6-9:

6. Tot așa și „Avraam a crezut pe Dumnezeu și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire”

7. Înțelegeți și voi dar, că fiii ai lui Avraam sunt cei ce au credință

8. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.”

9 Așa că cei ce se bizuiesc pe credință, sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios.

Pavel ne oferă aici cel mai grăitor exemplu al Vechiului Testament – cazul lui Avraam. Și face aceasta pentru că același exemplu era folosit pentru a arăta necesitatea tăierii împrejur. Dar totul depinde de cât de mult îl lăsăm pe Domnul să vorbească. Pentru a înțelege explicația lui Pavel trebuie să vedem cum gândeau evreii.

Dumnezeu i-a promis lui Avraam că el și sămânța lui va moșteni lumea. Avraam a primit ca semn al acestei făgăduințe tăierea împrejur. Este numai normal să crezi în Isus pentru iertarea păcatelor, dar pe lângă aceasta trebuie să adaugi și ascultarea de lege, iar legea spune că trebuie să te circumcizi, pentru că făgăduința a fost făcută lui Avraam și moștenitorilor lui. Nu poți să fii un moștenitor al lui Avraam dacă nu te tai împrejur ca și Avraam, pentru că adevărații moștenitori ai făgăduinței trebuie tăiați împrejur. Frumoasă ideologie, dar Dumnezeu nu a spus așa.

1) În Romani 4 Pavel ne spune că înainte de tăierea împrejur credința lui Avraam i-a fost socotită ca neprihănire. Deci neprihănirea vine numai prin credință, fără tăierea împrejur. 2) Aceasta este un semn al neprihănirii care se primește prin credință, 3) Tăierea împrejur i-a fost dată lui Avraam după ce acesta luase decizia de a-L ajuta pe Dumnezeu să-și ducă la îndeplinire planul, iar Dumnezeu i-a arătat prin aceasta că nu poate carnea să împlinească planurile Sale. Tot în Romani 4, ca și aici, se arată că moștenitorii nu sunt cei care se taie împrejur, ci cei care au credință. Evreii se tăiau împrejur fără să aibă credință, neînțelegând că aceasta era un simbol pentru tăierea împrejur a inimii (Romani 2: 29).

Neprihănirea și nu tăierea împrejur sau ascultarea de Lege este ceea ce oferă mântuirea. Iar neprihănirea vine prin credință. Mai mult, neprihănirea unui om nu folosește la nimic pentru că nu este desăvârșită. Ceea care ne conferă intrarea în împărăția Cerurilor este neprihănirea lui Dumnezeu manifestată în Hristos. Dacă avem această neprihănire, care este darul lui Dumnezeu, avem asigurarea vieții veșnice. Însă trebuie să știm că această neprihănire nu permite existența nici a celui mai mic păcat.

Avraam a crezut pe Dumnezeu pentru o vreme, dar apoi a venit îndoiala și prin propria sa putere a încercat să-L ajute pe Dumnezeu făcând un copil cu Agar. După o vreme Dumnezeu i se arată din nou și-i spune că urmează să-și împlinească promisiunea. Acum îi cere să se taie împrejur, ca semn că recunoaște că numai credința poate împlini făgăduința (Geneza 15-16, 17: 1-22). Din păcate poporul evreu nu a învățat trista lecție pe care a învățat-o Avraam, că numai credința oferă o stare după voia lui Dumnezeu. Cei care au înțeles asta, fie evrei sau dintre neamuri, sunt moștenitorii făgăduinței și urmași ai lui Avraam.

Din aceste versete înțelegem că Evanghelia nu s-a născut odată cu predicarea lui Hristos. Ea a fost prezentată și lui Avraam, chiar de Dumnezeu și a rămas neschimbată până în zilele lui Pavel. Cei care se bizuiesc pe credință vor fi binecuvântați pentru că ea, credința, este singurul mijloc rânduitor de Dumnezeu pentru mântuirea păcătoșilor.

Versetul 10:
Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem; pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.”

În contrast cu acest verset stă versetul 10 care afirmă că cei care se bizuiesc pe Lege pentru a fi mântuiți se află sub blestem. Motivul pentru care sunt sub blestem cei care se bizuiesc pe faptele Legii pentru mântuire este pentru că „prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului” (Romani 3: 20). Legea arată păcatul, păcatul este blestem, deci oricine caută să fie mântuit prin Lege nu poate fi decât sub blestem. Legea este o reflectare a caracterului lui Dumnezeu și a guvernării Sale, ea arată principiile neprihănității și dreptății și de aceea ea acuză pe cei care nu sunt așa cum cere ea.

Trebuie observat că nu cei care împlinesc Legea sunt sub blestem, pentru că ar fi în contradicție cu Apocalipsa 22: 14, ci cei care caută prin această păzire mântuirea. Apocalipsa 22: 14 spune¹³:

„Binecuvântați sunt cei ce împlinesc poruncile Sale, pentru a avea dreptul la pomul vieții și să poată intra pe porți în cetate.”

(traducere după versiunea King James)

¹³ Traducerile moderne bazate pe alte manuscrise oferă o altă perspectivă asupra versetului în comparație cu traducerile făcute după Textus Receptus. Compară Fidela cu Cornilescu.

Acest verset este înfrățit cu Psalmul 119: 1 care spune: „Ferice de cei fără prihană în calea lor, care umblă întotdeauna după Legea Domnului”.

Așadar, cei care au credință sunt păzitori ai Legii, pentru că cei care au credință sunt binecuvântați și tot binecuvântați sunt cei ce împlinesc poruncile. Sub blestem sunt cei care nu se bazează pe credință, ci pe propriile fapte pentru mântuire, adică au o religie păgână.

Versetele 11 - 12:
Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin Lege, este învederat, căci „cel neprihănit prin credință va trăi.”

Însă Legea nu se întemeiază pe credință; ci ea zice: „Cine va face aceste lucruri, va trăi prin ele”.

Este evident că omul nu este îndreptățit prin faptele Legii. Legea îl condamnă, nu îl îndreptățește pe cel care a călcat-o. Omul care este neprihănit va trăi prin credință. Îndreptățirea vine prin credință. Dacă și îndreptățirea și neprihănirea vin prin credință înseamnă că cele două sunt legate între ele de credință. Cei care doresc prin credință neprihănirea lui Dumnezeu pot fi îndreptățiți prin aceeași credință. Omul nu poate cere prin credință îndreptățirea, fără a accepta și neprihănirea care o însoțește. A fi îndreptățit prin credință înseamnă a fi făcut neprihănit prin credință. Credința este cea care mă îndreptățește și mă face neprihănit pentru că ea mă face ascultător față de Lege. A fi îndreptățit nu înseamnă doar a fi considerat fără vină, ci și a fi făcut ascultător al Legii.

Ca să scăpăm de blestemul care rezultă din neîmplinirea Legii trebuie să trăim prin credință în lucrarea lui Dumnezeu de restaurare a omului – „prin credința din inimă se capătă neprihănirea” (Romani 10: 10), dar credința este „darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2: 8). Dumnezeu ne-a dat credința pentru ca prin ea să îl putem primi pe Domnul Hristos, iar prin El să trăim așa cum a trăit El pe pământ. Cel care mărturisește că are credință în Fiul lui Dumnezeu trebuie să trăiască tot așa cum a trăit Fiul lui Dumnezeu, pentru că această credință deschide inima omului, Fiului lui Dumnezeu, iar Acesta trăiește în acea inimă.

Versetul 13:
Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, - fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn”

Blestemul Legii nu este din cauza Legii. Porunca este „sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7: 12), este veșnică la fel ca Dumnezeu, este adevăr, făcută cu credincioșie și neprihănire (Psalmul 111: 7, Psalmul 119: 86, 142 etc.). Lucrările lui Dumnezeu sunt credincioșie și dreptate, iar tablele celor zece porunci sunt lucrarea mâinii lui Dumnezeu (Exodul 31: 18). Și

nu doar ele, ci întreaga Scriptură este lucrarea lui Dumnezeu. De aceea Legea nu este un blestem în sine. Blestemul este un rezultat al păcatului, iar păcatul este călcarea Legii. Din acest punct de vedere blestemul este al Legii și a fost nevoie de Hristos ca să ne scape de acest blestem. Cum? Făcându-se blestem pentru noi - adică a purtat păcatele noastre pe cruce și a luat pedeapsa care trebuia să fie a noastră. În schimb El ne dă neprihănirea Sa ca fapt nu doar în teorie. Cine îl primește pe Isus primește libertatea față de orice păcat care îl ține rob.

Versetul 14:

Pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit.

Anulând blestemul, Hristos a eliberat omul de necesitatea de a păcătui. Păcatul nu mai are nicio putere asupra celui în care trăiește Hristos. Dacă noi ne încredințăm lui Hristos El are putere să ne țină departe de păcat. Acesta a fost adevărul pe care toți oamenii credincioși ai Bibliei au trebuit să îl învețe și pe care noi trebuie să ni-l însușim.

Binecuvântarea lui Avraam este a noastră pentru că o obținem prin Isus Hristos. Duhul vine la noi tot prin credință.

Versetele 15 - 18:

15 Fraților, (vorbesc în felul oamenilor) un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva.

16 Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui.” Nu zice: „și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „și seminței tale”, adică Hristos.

17 Iată ce vreau să zic: un testament pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicita de Legea venita după patru sute treizeci de ani.

Versetele 15-18 sunt un punct important în înțelegerea rolului Epistolei către Galateni. Ele ne arată că punctul central al discuției care a făcut necesară scrierea acestei epistole este calea prin care se obține mântuirea. Este ea prin Lege, prin credință, sau prin Lege și credință? În acest punct Pavel aduce în discuție subiectul legământului și declară că dacă legământul unui om nu este schimbat, cu atât mai mult un legământ făcut de Dumnezeu nu poate fi schimbat. Astfel, la legământul încheiat cu Avraam nu se adaugă nimic și nu se scoate nimic din el. Legământul și făgăduința sunt unul și același lucru, pentru că Dumnezeu a făcut o făgăduință printr-un legământ. Acest lucru se poate deduce și din versetul 17 unde vedem că ruperea legământului ar însemna nimicirea făgăduinței. Făgăduința făcută lui Avraam prin legământ ar fi fost anulată la Sinai dacă acolo Dumnezeu ar fi dorit încheierea altui legământ. Dar Dumnezeu nu a dorit să facă la Sinai un alt legământ prin care să ofere făgăduințe prin Lege. Astfel moștenirea nu vine din Lege, iar Legea dată pe Sinai nu a anulat legământul încheiat cu Avraam.

Ceea ce am studiat până acum ne arată că neprihănirea desăvârșită pe care Dumnezeu o poate accepta a fost asigurată prin legământul încheiat cu Avraam, deci nu mai

18 Căci, dacă moștenirea ar veni din Lege, nu mai vine din făgăduință; și Dumnezeu printr-o făgăduință a dat-o lui Avraam.

Versetul 19:
Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de Lege până când avea să vină Sământa căreia îi fusese făgăduită; și a fost dată prin îngeri prin mâna unui mijlocitor.

era necesar un alt legământ. Moștenirea a fost dată lui Avraam prin credință și tot așa trebuia să fie și pentru evrei. Legea care a venit după 430 de ani nu a anulat această făgăduință, acest legământ, dar evreii l-au înțeles și aplicat greșit. Ei au început să creadă că Legea rostită la Sinai este un mijloc spre mântuire, dar rolul ei era cu totul altul după cum vom vedea în versetul 19. Din nefericire cea mai mare parte a lumii creștine înțelege la fel de greșit rolul Sinaiului și ce a dorit Dumnezeu să se întâmple acolo. Legea dată la Sinai nu a reprezentat niciodată un legământ și nici o promisiune.

Răspunsul la întrebarea „atunci pentru ce este Legea?” accentuează rolul Legii în Evanghelie. Dacă moștenirea vieții veșnice este prin făgăduința primită prin credință, conform legământului încheiat cu Avraam și un legământ nu poate fi desființat, de ce a mai venit Legea după 430 de ani de la rostirea făgăduinței și încheierea Legământului?

De ce a mai fost nevoie de Lege dacă moștenirea vine prin credință? Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului (Romani 3: 20), iar evreii trebuiau să știe prin poruncă cât de păcătos este păcatul (Romani 7: 13) și să aprecieze legământul și făgăduința lui Dumnezeu. Legea a fost dată, deci, pentru ca să se înmulțească greșeala (Romani 5: 20-21) și astfel harul să descopere slava lui Dumnezeu în dragostea Sa pentru salvarea păcătosului. Prezența Legii care îl acuză pe păcătos este elementul prin care este scos în evidență harul care îl face în stare pe păcătos să păzească Legea, fiind astfel neprihănit.

Legea a fost adăugată pentru a arăta oamenilor că ei nu dețin o neprihănire care poate fi socotită vrednică de a primi moștenirea. Cu toate că neprihănirea nu vine din Lege, ea trebuie mărturisită de Lege (Romani 3: 21, Psalmul 19: 7, Psalmul 119: 92). Experiențele prin care au trecut evreii până la Sinai le-au cerut să-și manifeste credința. Dar ei au eșuat pentru că nu aveau credință și în consecință nu erau ascultători. Dumnezeu le-a dat Legea pentru a le arăta că starea lor nu le poate permite să primească moștenirea. El dorea să scrie Legea în inimile lor dacă ei erau dispuși. Ieremia 31:33 ne arată că poporul nu a înțeles acest lucru, iar Dumnezeu nu a renunțat la planul Său.

De ce a eșuat vechiul legământ?

Deși sunt declarații din Vechiul Testament care par a defini Cele Zece Porunci ca fiind un legământ, afirmațiile lui Pavel arată că ele nu au constituit niciodată un legământ.

Înainte de a săpa în acest subiect fascinant, trebuie să definim ce este un legământ. Există multe tipuri și forme, dar practic un legământ este un acord între două părți care se bazează pe făgăduințe reciproce. De-a lungul veacurilor, Dumnezeu S-a învoit cu poporul Său pe baza legămintelor. El este un Dumnezeu iubitor, așa că ne invită, „Veniți totuși să ne judecăm.” (Isaia 1: 18).

Uneori, Dumnezeu a stabilit învoieli cu oameni ca Moise, Avraam și David și uneori cu națiunea Israel. Legământul cel mai important dintre toate s-a ratificat cu mult înainte ca lumea aceasta să ia ființă. A fost un legământ între Tatăl și Fiul și a avut de a face cu ipoteza apariției păcatului. Isus S-a oferit pe Sine în vasta veșnicie a trecutului ca „Mielul, care a fost înjunghiat, de la întemeierea lumii.” (Apocalipsa 13: 8). El a încuviințat să devină Jertfă ispășitoare pentru a-l răscumpăra pe om, în caz că Adam și Eva ar alege să păcătuiască.

Termenii aceluia legământ veșnic nu s-au schimbat și nu s-au înlocuit niciodată. Deși de-a lungul anilor s-au înființat multe alte legăminte, termenii simpli ai mântuirii prin credință au rămas valabili de-a lungul veacurilor pentru toată omenirea.

Totuși, legământul care a provocat cea mai mare confuzie este numit de către scriitorul cărții Evrei „Vechiul Legământ”. El mai descrie și existența unui nou legământ care are unele avantaje foarte importante asupra celui vechi. Iată cum le descrie el pe cele două: „Dar acum Hristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă cu cât legământul al cărui mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune. În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea. Căci ca o mustrare a zis Dumnezeu lui Israel: «Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou; nu ca legământul, pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru că n-au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul. Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. ... Pentru că le voi ierta nelegiuirile, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor». Prin faptul că zice: «Un nou legământ», a mărturisit că cel dintâi este vechi; iar ce este vechi, ce a îmbătrânit, este aproape de pieire.” (Evrei 8: 6-13).

Descrierea această nu dă loc la nicio îndoială cu privire la soarta Vechiului Legământ. El a fost pus deoparte în favoarea unuia nou care avea făgăduințe mai bune. Firesc că dorim să cunoaștem totul cu privire la acel nou legământ care va așeza Legea lui Dumnezeu în inimă și minte, dar trebuie să înțelegem și natura legământului care a dispărut. Milioane de oameni au fost învățați că acesta era Legea celor Zece Porunci și ei se laudă că au fost

izbăviți de sub Lege și pretind că umblă într-o slobozenie totală față de legământul faptelor Vechiului Testament.

Vechiul legământ nu au fost Cele Zece Porunci

Este oare aceasta o poziție biblică? Este tot atât de important să înțelegem ce nu era Vechiul Legământ ca și să cunoaștem ceea ce era. Chiar acum, haideți să urmărim trei dovezi absolute prin care să înțelegem că legământul care a dispărut nu reprezenta Cele Zece Porunci. Apoi, vom decide comparând text cu text ce era Vechiul Legământ.

Mai întâi de toate, observăm că Vechiul Legământ avea niște făgăduințe destul de sărace în el. Ni se spune că Noul Legământ „este așezat pe făgăduințe mai bune”. Putem vedea vreo făgăduință slabă în Cele Zece Porunci? Niciodată! Din contră, Pavel declară că ele erau foarte bune. „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept. «Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta» - este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință - «ca să fii fericit, și să trăiești multă vreme pe pământ.»” (Efeseni 6: 1-3). Doar această declarație și ar fi de ajuns ca să arate că autorul cărții Evrei nu acuza legea morală că ar avea vreo făgăduință slabă.

Al doilea lucru care ne determină să analizăm mai bine Vechiul Legământ este faptul că „era cu greșeli”. Biblia declară, „În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea.” (Evrei 8: 7). A reușit cineva vreodată să găsească vreun cusur sau vreo greșală în ceea ce a scris Dumnezeu? Psalmistul declara, „Legea Domnului este desăvârșită, și înviorează sufletul.” (Psalmi 19: 7). Iar Pavel scria, „Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună.” (Romani 7: 12).

Sună aceasta ca ceva slab și nedesăvârșit? Nicio lege n-ar putea fi și desăvârșită și cu greșeli în același timp. Devine din ce în ce mai evident că Vechiul Testament nu putea fi Cele Zece Porunci.

Și în final, citim lucrul cel mai extraordinar despre Vechiul Legământ - că a fost anulat! „Prin faptul că zice: «Un nou legământ», a mărturisit că cel dintâi este vechi; iar ce este vechi, ce a îmbătrânit, este aproape de piere.” (Evrei 8: 13). Acum putem pune o întrebare serioasă care să clarifice orice dubiu în această problemă. Oare marea Lege morală a Celor Zece Porunci a pierit? Oricine citește Noul Testament trebuie să răspundă, Absolut că nu. Pavel afirmă exact contrarul cu privire la Lege. El se întreba, „Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea.” (Romani 3: 31).

Oare Biblia se contrazice? Poate ceva să fie aproape de piere și să fie întărit în același timp? Oare același autor declară lucruri opuse despre aceeași Lege? Doar ca să fim siguri că Pavel nu spunea că Vechiul Legământ era Legea, haideți să inserăm cuvintele „Vechiul Legământ” în loc de cuvântul „Lege” în Romani 3: 31. „Deci, prin credință desființăm noi Vechiul Legământ? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Vechiul Legământ.” (Romani 3: 31).

Nu-i așa că nu sună deloc bine? Știm că Vechiul Legământ a dispărut și nu se putea vorbi de el în acest fel. Atunci, foarte clar, putem vedea că legământul care a ajuns la sfârșit nu se putea să fi fost Cele zece Porunci.

Ce era vechiul legământ?

După ce am descoperit ce nu era Vechiul Legământ, suntem acum gata să-l identificăm precis din Cuvânt. Ca să facem astfel, trebuie să ne întoarcem în Biblie la cartea Exodului. Mulți oameni n-au reușit să vadă că la muntele Sinai erau mai multe legăminte. Dumnezeu l-a chemat pe Moise sus pe munte înainte ca să-i dea Legea și a sugerat să încheie un legământ între El și popor: „Moise s-a suit la Dumnezeu. Și Domnul l-a chemat de pe munte, zicând: «Așa să vorbești casei lui Iacov, și să spui copiilor lui Israel: ... Acum, dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel.»” (Exodul 19: 3-6).

Remarcați cum Dumnezeu l-a rugat pe Moise să-i facă cunoscută oferta Sa poporului. Iată toate elementele unui adevărat legământ. De ambele părți se află condiții și făgăduințe. Dacă copiii lui Israel urmau să accepte propunerea lui Dumnezeu, se stabilea un legământ. Cum au reacționat ei la oferta divină? „Moise a venit de a chemat pe bătrânii poporului, și le-a pus înainte toate cuvintele acestea, cum îi poruncise Domnul. Tot poporul a răspuns: «Vom face tot ce a zis Domnul!» Moise a spus Domnului cuvintele poporului.” (Exodul 19: 7-8).

De îndată ce a ajuns acest răspuns la Dumnezeu, s-a pus temelia Vechiului Legământ. Dar înainte ca să devină operațional ca formă, trebuia să existe o sigilare sau o pecetluire a pactului. Acest ceremonial implica stropirea poporului cu sângele unui bou sacrificat, așa cum se descrie în Exodul 24: 4-8: „Moise a scris toate cuvintele Domnului. Apoi s-a sculat dis-de-diminează, a zidit un altar la poalele muntelui, și a ridicat douăsprezece pietre pentru cele douăsprezece seminții ale lui Israel. A trimis pe niște tineri dintre copiii lui Israel, să aducă Domnului ardere-de-tot, și să junghie tauri ca jertfe de mulțumire. Moise a luat jumătate din sânge, și l-a pus în străchini, iar cealaltă jumătate a stropit-o pe altar. A luat cartea legământului, și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: «Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.» Moise a luat sângele, și a stropit poporul, zicând: «Iată sângele legământului, pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte.»”

Din nou ni se amintește că acest legământ nu era Legea însăși, ci a fost făcut „pe temeiul tuturor acestor cuvinte”. Cele Zece Porunci reprezentau temeiul acordului. Oamenii au făgăduit să țină acea lege, iar în schimb Dumnezeu a promis să-i binecuvânteze. Punctul slab din întreaga învoire se învârtea în jurul promisiunii făcute de Israel. Nu se sugera deloc că puteau să nu se conformeze total tuturor cererilor lui Dumnezeu. Nici nu era vreo implicație de ajutor divin. „Așa vom face”, au insistat ei. Iată un exemplu perfect de a te

baza pe factorul uman și de a avea încredere în tăria omului. Cuvintele sunt pline de încredere de sine. „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.”

Au reușit ei să țină acel legământ? În ciuda asigurărilor repetate pe care le-au dat, și-au călcat teribil cuvântul chiar înainte ca Moise să coboare de pe munte cu tablele de piatră. Începem să înțelegem din ce constau făgăduințele slabe ale Vechiului Legământ?

Cartea Evreilor începe să se desfășoare în fața noastră. Acolo, se amintește: „Ca o muștrare a zis Dumnezeu.” (Evrei 8: 8). „Pentru că n-au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei.” (Versetul 9). Vina este așezată direct asupra părții omenești din pactul reciproc. Astfel, putem vedea exact de ce a scris Pavel așa cum a scris despre acest Vechi Legământ din Evrei 8. A generat robie, s-a dovedit plin de greșeli, a avut făgăduințe slabe și s-a spulberat - toate din pricina faptului că poporul nu a reușit să asculte de partea sa de legământ. Adunând toate acestea laolaltă, putem vedea de ce era disperată nevoie de un nou legământ, care urma să aibă făgăduințe mai bune.

Cum erau mai bune făgăduințele Noului Legământ? Pentru că Dumnezeu le făcuse și garantau o ascultare plină de succes doar prin tăria Lui. „Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor [. . .] Pentru că le voi ierta nelegiuirile, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor”. (Evrei 8: 10-12 conform Ieremia 31: 33).

Cum a fost ratificat Noul Legământ? La fel cum a fost și vechiul - prin vărsare de sânge, dar în loc ca să se verse sângele unui bivol, nepătatul Fiul al lui Dumnezeu Și-a dat sângele: „Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului cel veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-L este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.” (Evrei 13: 20-21).

Ce contrast față de slabele făgăduințe ale firii omenești făcute de Israel la Sinai. În locul cuvintelor „vom asculta” ale poporului, făgăduința Noului Legământ al lui Dumnezeu este „să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun . . . și să lucreze în noi.” Nu mai intervine efortul omului. Nu lucrează atât de mult omul, ci El „lucrează în noi”. Și cum avem la dispoziție această putere? „Prin sângele legământului cel veșnic” din pricina a ceea ce a făcut Isus pe cruce.

Noul Legământ se întemeiază pe convertire

Aceasta ne aduce chiar în inima modalității de lucru al Noului Legământ. Ascultarea este posibilă doar prin scrierea Legii lui Dumnezeu în inimă. Prin renaștere spirituală, mintea și inima se transformă. Practic, Domnul Hristos intră în viața credinciosului și îi acordă propria Lui tărie ca să asculte. Devenind astfel părtaș de natură divină, omul cel mai slab începe să trăiască însăși viața Domnului Isus Hristos, căpătând biruințe de la El și răstignind poftel firii.

Astfel descrie Pavel această schimbare: „Căci - lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească (Grecește: carnea, aici și peste tot unde e «firea pământească») o făcea fără putere - Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimitând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului.” (Romani 8: 3-4).

Cuvântul pentru neprihănire este „dikaima”, care înseamnă „cerință dreaptă” a Legii. Cu alte cuvinte, din pricina vieții fără de păcat a lui Isus în firea pământească, cerința legii poate fi împlinită în noi. El a biruit păcatul în același fel de trup ca al nostru așa ca să ne poată împărtăși biruința. Practic, El Își va trăi propria Lui viață sfântă, despărțită de păcat în trupurile noastre pământești, dacă noi Îi vom îngădui să facă aceasta. Aceasta este făgăduința Noului Legământ pentru fiecare copil, care crede în Dumnezeu și are încredere în El. Și este absolut unicul mod prin care cineva poate să îplinească cerințele Legii: „Hristos în voi, nădejdea slavei.” (Coloseni 1: 27). „Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” (Galateni 2: 20).

Este deosebit de important să înțelegem că legea Noului Legământ scrisă în inimă este exact aceeași lege care a fost scrisă în piatră. Acele mari principii spirituale reflectă chiar caracterul lui Dumnezeu și alcătuiesc temelia guvernării Lui. Deosebirea nu constă din lege, ci în felul cum lucrează legea. Scrise doar pe tablele de piatră, nu pot decât să condamne și să aducă moarte. „Fiindcă umblarea după lucrurile firi pământești ... nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.” (Romani 8: 7). Primită în inima care a devenit spirituală prin puterea de convertire a lui Hristos, aceeași lege devine o plăcere. Ioan, ucenicul iubit, declara, „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele.” (1 Ioan 5: 3). Nu numai că legea nu este grea pentru copilul lui Dumnezeu umplut de Duh Sfânt, dar ascultarea devine o bucurie. Psalmistul scria, „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele.” (Psalmul 40: 8).

Nicio schimbare în Noul Legământ după Golgota

Întrucât Noul Legământ a fost ratificat cu sângele lui Hristos, evident că n-ar fi putut intra în vigoare decât după ce Domnul Isus a murit pe cruce. Nu trebuie să trecem cu vederea acest adevăr crucial. Viața veșnică sau moartea veșnică ar putea atârna de corecta înțelegere a acestui punct cheie. Apostolul Pavel scria, „În adevăr, acolo unde este un testament, trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut. Pentru că un testament nu capătă putere decât după moarte. N-are nici o putere câtă vreme trăiește cel ce l-a făcut.” – (Evrei 9: 16-17). Cuvântul „testament” este același cu cuvântul „legământ”. Doar după ce testamentul final al cuiva a fost ratificat prin moartea lui, se pot executa clauzele. Tot astfel, legământul sau testamentul Domnului Hristos ar urma să intre în vigoare de îndată ce El ar confirma legământul prin moartea Sa pe Golgota.

„Fraților, (vorbesc în felul oamenilor); un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva.” (Galateni 3: 15). Apostolul Pavel vrea să spună aici că după moartea unui om, testamentul sau legământul său nu se poate schimba. Nu se mai poate adăuga nimic, după moartea celui ce l-a făcut. Legământul este valabil veșnic exact la fel cum era și când a murit cel care l-a făcut. După moartea Domnului Hristos, nu se mai putea face nicio schimbare în condițiile prin care era mântuită omenirea. Aceste condiții erau sigilate și ratificate prin vărsare de sânge. Fiecare cerință fusese clarificată exact prin modelul perfect lăsat de viața Lui fără de păcat și se luaseră măsuri ca Legea Lui să fie scrisă, prin Duhul Sfânt în mintea fiecărui credincios.

În termenii aceluia Nou Legământ, niciun suflet nu urma să fie lăsat să lupte fără ajutor cu impulsurile puternice ale unei naturi decăzute. „Dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” (Romani 5: 20). Făgăduințe veșnice ancorate în natura fără schimbare a lui Dumnezeu urmau să aducă putere de biruință asupra oricărei slăbiciuni moștenite sau cultivate. Nu este de mirare că Biblia accentuează „făgăduințele mai bune” ale acestui nou legământ plin de slavă! Evreii ar fi putut beneficia de acest legământ dacă ar fi fost dispuși să învețe.

Versetul 20:
Dar mijlocitorul nu este mijlocitorul unei singure părți, pe când Dumnezeu, este unul singur

Mijlocitorul prin care s-a dat Legea nu poate fi decât Domnul Isus Hristos. 1 Timotei 2: 5 ne spune că există un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni. Acest adevăr poate fi înțeles și din verștele: „Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine” (2 Corinteni 5: 19) și „Dumnezeu a fost arătat în trup” (1 Timotei 3: 16).

Legea își justifică existența prin două motive cruciale. Pe de o parte ea arată omului care este standardul neprihăririi și cum este caracterul lui Dumnezeu, arătându-i în același timp cât de înspăimântător este păcatul, iar pe de altă parte Legea mărturisește despre viața aceluia care s-a predat lui Hristos, adică are neprihănirea lui Dumnezeu care se obține fără Lege. Acesta este ceea ce Pavel spune în Romani și care atât de ușor scapă atenției noastre:

„Dar acum s-a arătat o neprihănire (Grecește: dreptate), pe care o dă Dumnezeu, fără lege - despre ea mărturisesc Legea și proorocii - și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El.”

(Romani 3: 21-22)

Versetul 21 - 22:

21 Atunci oare Legea este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Nicidecum!

Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege.

22 Dar Scriptura a închis totul supt păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos.

Versetele 23 -25:

23 Înainte de venirea credinței, noi eram supt paza Legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită.

24 Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.

25 După ce a venit credința nu mai suntem sub îndrumătorul acesta.

Astfel, declarația lui Pavel că Legea nu este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu ne arată că noi nu trebuie să avem ceva împotriva Legii. Dacă ar fi fost posibil ca neprihănirea să poată fi obținută și pe altă cale, ca de exemplu o anumită lege, Dumnezeu ne-ar fi spus. Dar nu există o lege care să dea viață și de aceea totul este închis sub păcat. Singura cale de a ieși din această condiție este aceea de a folosi harul lui Dumnezeu și de a manifesta credință în făgăduințele Lui prin care ne-a promis că ne va aduce la desăvârșire, la starea de om mare și deplin în Hristos. Spuneam mai sus că versetul 19 ne arată care este rolul Legii în Evanghelie și deși nu l-am exprimat în mod direct e posibil să fi fost deja înțeles: Evanghelia este vestea bună a salvării din păcat prin Isus Hristos, ea este făgăduința care compune noul legământ. În această făgăduință Creatorul S-a obligat să pună Legea Sa în inimile noastre. Legea nu este împotriva Evangheliei și nici Evanghelia împotriva Legii. Prin făgăduința Evangheliei Dumnezeu a promis că va reface chipul și asemănarea Sa în om, adică va pune Legea Sa, expresia caracterului Său, în ființa creată.

Fără credință oamenii erau sub Lege, închiși față de credință. Recitiți versetul 8 și 22 și observați asemănarea dintre ele. Omul care a călcat o singură dată Legea este sub Lege, condamnat, pentru că a fi sub Lege înseamnă a fi sub păcat. Însă această condamnare a căzut asupra lui Isus. Chiar lucrul care ne-a condamnat, Legea, este cel care ne trimite spre Hristos și ne arată că avem nevoie disperată de El. Vedem din nou în aceste versete cooperarea dintre Lege și Evanghelie. Legea mă trimite la Evanghelie, iar Evanghelia îmi arată cum pot deveni ascultător față de Lege.

Chiar Legea ne îndrumă spre Hristos și ne arată că neprihănirea nu o vom obține prin ea, ci prin credința în Isus Hristos. Din nefericire, credincioșii confundă credința autentică, credința lui Isus (vezi Galateni 2: 16) cu un sentiment dezvoltat de om și de aceea roada Duhului Sfânt nu este vizibilă. Dacă Legea a fost un îndrumător spre Hristos, ea care este veșnică, dreaptă și bună, nu are cumva și astăzi această caracteristică? Nu cumva analizându-mi viața și privind la Lege înțeleg că am nevoie de Hristos și de credință? După ce Legea m-a adus la Hristos și în mine Dumnezeu a pus credință, aceasta va duce la ascultarea de Lege.

Versetele 27 - 29:

27 Toți cari ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos.

28 Nu mai este nici ludeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.

29 Și dacă sînteți ai lui Hristos, sunteți „sămînța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.

Botezul în Numele lui Isus Hristos arată că omul s-a îmbrăcat cu neprihănirea lui Hristos. Dacă însă faptele lui mărturisesc altfel decât semnificația pe care trebuie să o aibă botezul situația celui om nu este cu nimic mai bună decât cea a fraților care căutau neprihănirea prin fapte și asta pentru că el, fie căuta neprihănirea prin fapte și nu va ajunge niciodată la ea, fie va declara că Legea nu mai trebuie ținută și astfel se împotrivesc Cuvântului lui Dumnezeu.

Îmbrăcarea cu Isus Hristos este o schimbare totală. Nu e o travestire, ci o metamorfoză. Un om nou nu înseamnă un om vechi retușat, ci o nouă ființă. Nașterea din nou înseamnă o nouă viață.

„și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.”

(Efeseni 4: 24)

Mântuirea nu este altceva decât finalizarea procesului de creație a ființei umane. Prin păcat omul a pierdut chipul și asemănarea divină. Prin planul de răscumpărare Dumnezeu reface în om, în mod deplin, chipul și asemănarea Sa.

Dacă spunem că omul cel nou, făcut de Dumnezeu după chipul Său, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul, face ceea ce se face în creștinismul de astăzi ne așezăm pe o poziție periculoasă. Dacă însă conștientizăm lucrarea minunată pe care Cerul vrea să o facă în noi vom fi dispuși să renunțăm la tot pentru darul minunat al credinței – îndreptățirea și sfințirea.

Când oamenii vor fi ai lui Hristos ei vor fi sămînța lui Avraam, adică vor avea un pământ și un cer ca moștenire.

TESTUL 3

Nume și prenume:

Nota:

1. Ce i s-a socotit lui Avraam ca neprihănire?

- a) fapta de a ieși din Ur și de merge în țara promisă de Dumnezeu
- b) faptul că a crezut că Dumnezeu își va împlini promisiunea
- c) ascultarea atunci când l-a dus pe Isaac pe muntele Moria

2. Cine sunt copiii lui Avraam și de ce este important să știm asta?

- a) toate neamurile pământului pentru că în Avraam vor fi binecuvântați cu toții
- b) evreii pentru că ei sunt poporul lui Dumnezeu
- c) cei care au credință pentru că promisiunile făcute lui Avraam sunt și pentru ei

3. În ce sens Legea aduce blestemul?

- a) Legea a fost dată evreilor și cine o păzește este sub blestem pentru că a venit harul
- b) Legea arată imposibilitatea de a asculta și de aceea ea ne aduce blestemul
- c) nu Legea în sine aduce blestemul, pentru că ea este sfântă, dreaptă, bună și veșnică, dar neascultarea noastră de Lege face ca aceasta să rostească un blestem asupra noastră

4. Cine se află sub blestemul Legii?

- a) cei care vor să asculte de Lege
- b) cei ce se bizuiesc pe ea pentru a primi făgăduința
- c) cei ce împlinesc la literă legea

5. Ce este blestemul Legii?

- a) o viață nefericită
- b) moartea
- c) iadul

6. Promisiunea lui Dumnezeu față de Avraam putea fi împlinită dacă

- a) Avraam dorea să asculte de poruncile lui Dumnezeu
- b) Avraam manifesta credință
- c) reușea să îplinească ce i-a cerut Dumnezeu

7. A fost anulat legământul încheiat între Avraam și Dumnezeu de Legea dată pe Sinai?

- a) Da, pentru că trebuia încheiat un nou legământ cu urmașii lui Avraam
- b) Da, pentru că urma să se instaureze sanctuarul
- c) Nu, Domnul dorea să refacă cu poporul același legământ

8. De ce a fost dată Legea pe muntele Sinai?

- a) Legea forma baza legământului încheiat la Sinai
- b) poporul evreu avea nevoie de o Lege care să-i facă deosebiți
- c) ca să arate poporului stare în care se găsea raportată la neprihănirea pe care o cerea Dumnezeu.

9. A fost Legea desființată la cruce?

- a) Da, Hristos a păzit Legea în locul celor care au credință
- b) Nu a fost desființată dar noi creștinii nu mai trebuie să ascultăm de ea pentru că am intrat într-un alt legământ
- c) Legea, care a fost un îndrumător spre Hristos, nu mai are această sarcină pentru că a venit Hristos. El ne învață care este stare noastră raportată fiind la neprihănirea cerută de Dumnezeu. Astfel Hristos ne învață că Legea trebuie ascultată și de la El primim putere pentru a asculta.

10. Este Legea împotriva Noului Legământ? Explicați.